

Độc Thơ Hoàng Kim Châu

Độc thơ một chính khách ta thấy trời thấy đất, thấy mộng con mộng lớn, thấy cả tí nghênh ngang giễu cợt kiểu “ngồi buồn...” của Cụ Trần văn Hương. Độc thơ một thi sĩ ta thấy trăng sao, mây nước, mơ màng, mộng mị kiểu “là thi sĩ nghĩa là ru với gió, mơ theo trăng và vờ vẩn cùng mây”; nhưng khi đọc thơ một Hường Đạo Sinh, tôi cứ nghĩ mình sẽ... ra cửa trước đưng cái cột lều, chuồn lồi sau đưng mớ nôi niêu. Vì thế, tôi hết sức ngạc nhiên khi đọc thơ Hoàng Kim Châu, một “Hường Đạo cả đời”: Thơ anh như một... sử thi!

Vãng, không tin bạn cứ đọc thử mà xem. Nó thú vị như một sáng đẹp trời, mình tốt lên một *Chiếc Xe Đạp*, mình đạp, rồi cứ thế xe đưa mình đi đủ bốn phương tám hướng. Ôi, tự dưng mình thấy mình đi lại trên con đường dĩ vãng ấu thời, đi vung vít khắp mọi nơi, qua *Núi Rừng Lâm Viên*, thăm những *Nhân Vật Rừng Xanh*, đùng một cái mình lại thấy mình lạc bước ra ngoài thế giới. Mình ghé *Costa Mesa* ba mươi năm trước gặp biết bao bạn hiền mới cũ, rồi rong ruổi thế nào lại tấp vào *Sài Gòn quán*, đạp về *San Jose*, và giờ đây, mình lại trở lại vị trí một lão ông sống nhàn hạ với tuổi già nơi thành phố Houston của những anh cao bồi đã có 181 năm trong lịch sử Hiệp Chúng Quốc.

Thực ra, đọc thơ Hoàng Kim Châu, phải là người trong cuộc, tức trong Hường Đạo, mới cảm nhận được hết những tận tụy ghi chép của anh với bao người, bao cảnh đã xảy diễn qua suốt cuộc đời ba lô lều gậy của tác giả.

Anh Châu, cảm ơn nhé. Và thân mến BTT.

Hà Thúc Sinh
Sóc Tháo Vát

